

[Holstein.]

tigelse sige, at naar Rigsdagen og Oppositionspartierne har givet en Minister en saadan Generalfuldmagt, som der her er Tale om, er det ham, der har det hele og fulde Ansvar for, hvorledes denne Generalfuldmagt benyttes; men jeg vil paa den anden Side fremhæve, at naar Oppositionen slipper sin parlamentariske Magt af Hænde, som den her gør gennem en saadan Generalfuldmagt, saa paatager Oppositionen sig et Medansvar for, hvorledes denne Generalfuldmagt bliver benyttet. Hvis den benyttes daarligt, hvis Tiden forsømmes — og jeg er tilbøjelig til at sige, som en tidligere konservativ engelsk Forsvarsminister sagde i det engelske Underhus forleden under Militærdebatten dør, at hver Dag er kostbar, der er ikke en Dag at spille —, hvis det gaar langsomt, hvis den højtærede Indenrigsminister ikke finder det nødvendigt, ikke finder det Umagen værd at søge gennemført en saadan Ordning snarest, hvis han mener, at man med Hensyn til Arten og Omfanget af den Organisation, her er Tale om, kan indskrænke sig til et Minimum, til en Gestus i den ene eller den anden Retning, saa paatager de forsvarsvenlige Oppositionspartier sig et tungt Medansvar for, at Forsømmelighed og Utilstrækkelighed paa dette Omraade bliver Resultatet. Der er imidlertid i mine Øjne ingen Garanti, og man kan ikke med Rette gøre Oppositionspartierne medansvarlige af den Grund, at der i Luftværnsforeningen sidder et Medlem af hvert af de forsvarsvenlige Partier her paa Rigsdagen. Hvis Indenrigsministeren ikke varetager den Fuldmagt, der her gives ham, paa betryggende Maade, saa kan man ikke sige, at det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft — jeg har forstaaet, at han er Medlem af Luftværnsforeningens Bestyrelse — har et Medansvar som Rigsdagsmand og som Medlem af Luftværnsforeningens Ledelse, hvis han ikke paataler den utilstrækkelige Gennemførelse af denne Fuldmagt. Nej, naar Loven er sluppet fra Rigsdagen, saa har Indenrigsministeren Ansvaret, det fulde Ansvar for, hvorledes Loven føres ud i Livet. Men Oppositionen har et uimodsigeligt Medansvar for, at der ved en Lov gives Indenrigsministeren en Generalfuldmagt, hvis rette Benyttelse i de forskellige Retninger jeg her hár antydnet der ikke er nogen som helst Garanti for.

Der er endelig en anden Side af Sagen, som slet ikke antydes i Lovforslaget, og det er Spørgsmaalet om de finansielle Bevillinger. Det omtales overhovedet ikke

hverken i Lovforslaget eller Motiverne til Lovforslaget, hvad man mener, at denne Ordning vil og maa komme til at koste, hvis den skal svare til det, som man i forskellige interesserede Kredse maa ønske. Ordningen kan i hvert Fald ikke iværksættes gratis. Jeg har fra meget kompetent Side faaet at vide, at man maatte regne med en aarlig Udgift paa op imod 1 Mill. Kr., hvis Ordningen skulde være nogenlunde betryggende. Det gælder jo ikke blot Københavns Luftværn, men det gælder ogsaa det passive Luftværn i andre Byer og paa vigtige strategiske Punkter her i Landet; det gælder bl. a. praktisk talt alle vore Garnisonsbyer og navnlig selvfølgelig de store Byer som Odense og Aarhus. Jeg vil dog ikke antage, at det er den højtærede Regerings Mening at gennemføre denne Ordning, uden at det i nogen som helst Retning skal medføre forøgede Udgifter for det offentlige, med andre Ord, at denne Ordning kun skulde og maatte gennemføres, for saa vidt det var muligt ved private, frivillige Bidrag at faa Midler dertil. I saa Fald haves der nemlig ikke nogen Garanti for, i hvilket Omfang den lader sig gennemføre, og at tro, at den skulde kunne gennemføres uden forøgede Udgifter, det vilde dog være for absurd. Der er intet Land, hvori man har organiseret det civile passive Luftforsvar — og det har man i alle andre Lande undtagen Danmark (*Rager: Det passer slet ikke!*) —, uden at det har kostet noget. — Man har organiseret det civile Luftforsvar mere eller mindre vidtgaaende i de forskellige Lande, men der er intet Land — jeg tør dog ikke svare for Norge —, hvor man er saa langt tilbage med Organiseringen som i Kongeriget Danmark (*Afbrydelse: Holland!*). Men dør er holdt Øvelser! Jeg kommer straks til, hvor langt vi er tilbage i denne Sag.

Men inden jeg gaar over til nærmere at omtale, hvad der hidtil er forsømt, vil jeg gerne have Lov til at gøre et Par Bemærkninger om Forudsætningerne for dette Forslag og Konsekvenserne deraf militært. Forholdet er nemlig det, at den højtærede Regering paa dette Omraade ligesom paa andre Omraader udøver Regeringsmagten paa Grundlag af fuldkommen bristede Forudsætninger og brudte Vælgerløfter. Vi husker alle Valgkampagnen i 1929. Den førtes fra de daværende Regeringspartiers Side paa Militærspørgsmaalet, med Militærspørgsmaalet som Hovedpunkt i Agitationen. Ud fra den Betragtning, at Luftvaabenet var saa stærkt udviklet og An-